

Sygn. akt IIK 109/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Raszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Rabuczewska

w obecności prokuratora Prok. Rej. Ewy Nowickiej

po rozpoznaniu dnia 19/07/2018 r. sprawy

M. S. syna B. i B. z domu H.,

ur. (...) w M.,

oskarżonego o to, że:

W dniu 19 listopada 2017 roku na trasie W. – W. gm. M., kierując samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności poruszając się lewym pasem drogi dla swojego kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do czołowego zderzenia z prawidłowo poruszającym się pojazdem marki A. (...) kierowanym przez K. S., na skutek czego wyżej wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka głowy, rany tłuczonej okolicy rzepki lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

ORZĘKA :

I. Oskarżonego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą w opisie, iż przyjmuje, że naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. skazuje go na **karę grzywnę w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 20 zł (dwadzieścia złotych);**

II. Na podstawie art. 46 § 2 k.k.. orzeka wobec oskarżonego M. S. nawiązkę **w kwocie 5000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz pokrzywdzonego K. S.;**

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. S. kwotę 3217, 31 zł (trzy tysiące dwieście siedemnaście złotych i trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków;

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 listopada 2017 roku w godzinach wieczornych K. S. poruszał się samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...). K. S. poruszał się drogą gruntową prowadzącą do strony W. w kierunku miejscowości W. (d. zeznania K. S. k. 167.

W tym samym czasie z przeciwnego kierunku ruchu, drogą prowadzącą z W. do W., samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) poruszał się oskarżony M. S. (d. wyjaśnienia oskarżonego M. S. k. 100, 166).

Na trasie tej na prostym odcinku drogi, doszło do czołowego zderzenia się obu pojazdów. Kierujący pojazdem marki T., M. S. zjechał na lewy pas ruchu i następnie poruszając się tym pasem poprzez nieprawidłową technikę jazdy, niezachowanie szczególnej ostrożności przy zmianie pasa ruchu doprowadził do zderzenia z prawidłowo z jadącym z naprzeciwka pojazdem marki A. (...), (d. , wyjaśnienie oskarżonego z rozprawy k. 166, zeznanie pokrzywdzonego z rozprawy k 167, pisemna opinia biegłego k. 85-93).

Na skutek zaistniałego zdarzenia K. S. doznał obrażeń ciała w postaci otarć naskórka głowy, rany tłuczonej okolicy rzepki lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni (d. opinia sądowno - lekarska k. 81).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych wyżej dowodów oraz pozostałych dowodów, w tym dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej i zaliczonych w poczet materiału dowodowego.

Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie jest występki z art. 177§1 kk, tj. spowodowanie wypadku w komunikacji. Przedmiot sprawy karnej zakreślony został złożoną przez oskarżyciela publicznego skargą. Związanie Sądu może być jedynie przełamane na warunkach określonych w art. 398 kpk, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Oskarżony M. S. słuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Słuchany na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Stwierdził, że nie kwestionuje opinii biegłego wydanej w powyższej sprawie (d. wyjaśnienia oskarżonego k. 100, 166).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jego przyznania się do winy, gdyż jest to zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Ocena taka wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego (vide k. 85-93) Z. K.. Biegły ten w pisemnej opinii stwierdził, że w momencie zdarzenia samochód osobowy marki A. (...) poruszał się prawym pasem jezdni. Do zdarzenia doszło, gdyż nadjeżdżający z przeciwnego kierunku samochód osobowy V. (...) poruszał się lewym pasem jezdni dla swojego kierunku ruchu. Stwierdził on, na podstawie zakresu uszkodzeń, że doszło do czołowego asymetrycznego zderzenia obu pojazdów na prawym pasie jezdni (dla kierunku ruchu samochodu osobowego A. (...)). Pojazd marki A. (...) poruszał się z prędkością ok. 60 km/h, natomiast samochód osobowy marki V. (...) z prędkością ok. 50 km/h. Biegły ten stwierdził, że bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku była nieprawidłowa technika jazdy kierującego samochodem osobowym marki T.. Kierujący tym pojazdem, swoim postępowaniem naruszył zasadę ostrożności w ruchu drogowym – bezpośrednio przed wypadkiem poruszał się lewym pasem jezdni. Dodał nadto, że brak jest przesłanek aby wnioskować, że kierujący samochodem osobowym marki A. (...) swoim postępowaniem naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zaś prędkość kolizyjna pojazdów uczestniczących w wypadku drogowym nie znosiła znamion prędkości niebezpiecznej (d. pisemna opinia biegłego k. 85-93).

Sprawozdanie biegłego w opinii jest wyczerpujące i jasne. Odpowiada ono na pytania Sądu w zakresie mechanizmu przebiegu wypadku, toteż Sąd dał wiarę powyższej opinii.

Do opinii biegłego przystają zeznania K. S.. Świadek ten zeznał, iż jechał samochodem ojca, marki A. (...), drogą szutrową w kierunku swojego miejsca zamieszkania tj. Wierzbowa. Wracał z miejscowości K.. Jest to droga prowadząca pomiędzy miejscowościami W. i W.. Stwierdził, że został oślepiony przez samochód jadący z naprzeciwka. Próbował uciec na prawe pobocze, jednakże nie uniknął uderzenia. Doszło do czołowego zderzenia się pojazdów. Stracił wtedy przytomność (d. zeznania świadka K. S. k. 167). Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego na okoliczność wypadku i jego przyczyny polegającej na tym, że to oskarżony, w porze nocnej, w poruszał się lewym pasem dla swego kierunku jazdy a pokrzywdzony poruszał się drogą w sposób prawidłowy. Dowód ten jest zbieżny z opinią biegłego.

Opinia biegłego jest jasna, pełna a wiedza specjalna biegłego ni budzi zastrzeżeń. Opinia spełnia walor z art. 201a contrario kpk. Sąd uznaje ten dowód za wiarygodny.

Słuchani w sprawie świadkowie B. S. (1) i B. S. (2) na okoliczności wypadku drogowego nie wnieśli istotnej wiedzy. Ich zeznania w każdym razie nie podważają wersji przyjętej przez Sąd jako wiarygodnej. To samo odnieść należy odnieść do relacji świadków R. R. (k. 167-168), A. B. (k. 168), które nic istotnego co do okoliczności przebiegu wypadku komunikacyjnego nie wnoszą stąd też ich bliższa analiza jawi się jako zbędna.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

Oskarżony M. S. w dniu 19 listopada 2017 roku na trasie W. – W. gm. M., kierując samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności poruszając się lewym pasem drogi dla swojego kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do czołowego zderzenia z prawidłowo poruszającym się pojazdem marki A. (...) kierowanym przez K. S., na skutek czego wyżej wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka głowy, rany tłuczonej okolicy rzepki lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni,

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została mu w pełni wykazana zebranymi w sprawie dowodami. Działaniem swym wyczerpał on dyspozycję art. 177 § 1 k.k. Występek z art. 177 § 1 kk popełnić można li tylko nieumyślnie. Natomiast odmiennie, do opisu zarzutu z aktu oskarżenia, Sąd uznał, iż oskarżony naruszenia zasady ruchu drogowego dopuścił się w sposób nieumyślny. Taka konstatacja wynika z tego, iż w samym zarzucanym czynie oskarżyciel, po stronie oskarżonego, przyjął niezachowanie zasady szczególnej ostrożności. Ostrożność sama w sobie jest elementem nieumyślności a nie działania umyślnego. Po wtóre, z analizy dowodów wynika, że oskarżony zjechał na lewy pas ruchu wykonując nieumiejętnie manewr przewidziany w art. 22 Prawo o ruchu drogowym (zmiana pasa ruchu) co było wynikiem braku umiejętności poruszania się w trudnych warunkach nocny po drodze o nierównej nawierzchni. Brak jest dowodów by przyjąć, że oskarżony chciał poruszać się lewym pasem i świadomie naruszył przepis ruchu drogowego. Naruszenie zasady szczególnej ostrożności wynika z naruszenia przez oskarżonego art. 22 Prawa o ruchu drogowym (ustawa z dnia 20 06 1997 roku, D.U. 98 poz. 602 ze zmianami)

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dobro prawne, w które godzi przestępstwo (bezpieczeństwo w komunikacji),

Oskarżony M. S. nie był dotychczas karany sędownie (d. dane o karalności k. 103)

W tym stanie rzeczy należy uznać, że wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu mu zarzucanego. Orzeczone kara spełni cele kary, w tym przede wszystkim cel wychowawczy. Sad w tym zakresie kierował się wytycznymi wyboru rodzaju kary i prymatu kar wolnościowych (art. 58 § 1 k.k.).

Oskarżony był do tej pory niekarany, przestępstwo, którego się dopuścił było nieumyślne. Stosowanie zatem represji w formie kary pozbawienia wolności byłoby w rozumieniu sprawiedliwej oceny czynu i osoby oskarżonego karą zbyt surową.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. S. nawiazkę w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych. Orzeczone nawiazka nie zamyka możliwości dochodzenia innych roszczeń.

Sąd zasądził nadto na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. S. zwrot poniesionych przez niego wydatków zgodnie z rachunkiem przedstawionym przez pełnomocnika oskarżyciela..

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 627 k.p.k.